

Het verhaal van de gift van de koopman

In Azië geniet de levenswijze van monnik of non veel aanzien en het is gebruikelijk dat leken spirituele verdiensten verwerven door kloosters met giften te steunen. Zo besloot op een dag een rijke koopman aan het zenklooster van meester Seisetsu vijfhonderd goudstukken, ryo genaamd, te schenken. Hij bracht het geld in een zak naar Seisetsu. De meester zei: 'Goed, ik wil het wel aannemen.'

De koopman overhandigde hem de zak, maar ergerde zich in stilte aan deze opmerking. Hij dacht: van drie ryo kan een bescheiden mens een jaar leven en ik krijg niet eens een dankjewel voor vijfhonderd. Hardop zei hij: 'In deze zak zit vijfhonderd ryo.'

'Dat heb je al gezegd', zei de meester.

'Vijfhonderd ryo is een hoop geld', zei de koopman.

'Moet ik je daarvoor mijn dank betuigen?', vroeg Seisetsu.

'Ik vind van wel', antwoordde de koopman.

'Waarom zou ik dat doen?', vroeg Seisetsu. 'De gever moet dankbaar zijn.'

24. Het verhaal van de gift van de koopman

Natuurlijk letten we er in het dagelijks leven ook op dat geven en nemen in evenwicht zijn [...] wie zich door anderen laat gebruiken en voortdurend meer geeft dan zijn krachten toelaten, brengt het geheel evengoed schade toe als een gierigaard.

Medegevoel heft grenzen op en laat ons onze diepe verbondenheid met al wat is beseffen. Wanneer we eenmaal hebben gezien dat ik en de ander in wezen één zijn – kunnen we dan eigenlijk nog wel van geven en nemen spreken? Wie geeft hier, wie neemt, wanneer mijn welzijn niet te scheiden is van het jouwe?

Wat heeft mijn zoon nodig, wanneer hij voortdurend spijbelt op school; wat mijn vrouw, wanneer ze zich beklaagt over ons huwelijk; wat mijn collega, wanneer hij voortdurend ruzie met mij maakt? Zij drukken allemaal met hun gedrag een behoefte uit die hun vaak zelf niet duidelijk is. Wanneer het me lukt op juiste wijze in die behoefte te voorzien, schep ik vrede, veiligheid en vreugde, niet alleen voor anderen, maar ook voor mezelf.

Iedere kunstenaar is iemand die geeft, die de gave van zijn talent wil schenken, moet schenken.

We geven wat we te geven hebben – onze energie, tijd of materiële middelen. De mooiste gift echter zijn we zelf, wanneer we ons ware wezen door het omhulsel van de persoon schijnt en een onbekende ergens in een mensenmenigte tot rust brengt, terwijl we simpelweg voorbijgaan. Dit geven, dat we niet meer als geven waarnemen, kan zo vanzelfsprekend voor ons worden als ademen.

Huiswerksuggestie:

Oefen 'geven'.

Word je bewust van wat je geeft en geef meer.